

Heleena Keskinen

Ydin näkyvissä

Ydin näkyvissä

Heleena Keskinen

Ydin näkyvissä

© 2011 Heleena Keskinen

Päällys ja taitto: Books on Demand GmbH

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-498-889-6

Talvea ei näytä tänä vuonna tulevan, vaikka sen pitäisi olla lujimmillaan.

Aurinko paistaa ja on lämpöasteita.

No, edelliset talvet ovat olleet sitäkin lujempia monessa mielessä.

Riika Mäelle tämä sää on kuin kutsu ulos, vaikka ei hän ilmojen mukaan ulkoilekaan. Hänen on mentävä, halusi tai ei.

Tämä on toivesää siksikin, koska hän on ollut kuukausia sairaana ja nyt toipumassa sydänkohtauksestaan.

Riikan työ baletin ensitanssijana ei sovi alkuunkaan sydänvikaiselle, kuten ei se valtava velvollisuudentunnekaan, mikä tuolla naisella on.

Kuitenkin, mitä hän tekisi? Tanssi on Riikan henki — melkein! Tietysti on ihanteellista, kun voi tehdä työkseen jotain sellaista, mikä on oikein mieluista. Riikalle tanssi on paljon enemmän.

Edessämme on loistava ammattilainen. Se suvereniteetti ja runollinen loisto, joka valaisee tuon pienen voimapesän, kun hän astuu lavalle!

Ohjaajat ovat lumoutuneita siitä helppoudesta, miten hän oivaltaa ohjaajan toiveet ja mielenliikkeet. Tuo kaikki antaa tarkalle havainnoitsijalle nopeasti kuvan monipuolisesta lahjakkuudesta, sielukkaasta taiteilijasta, joka yhdistää kaiken sulouden ja liikkeen runouden pieneen kuvioon. — Voi vain vetäistä henkeä ihastuksesta!

Riikan ikäkään ei ole vielä este. Se on kuin kypsä vilja.

Hyvä tanssija voi 35-vuotiaana kerätä suurimpia voittojaan, jotka voivat olla enemmän kuin kaikki tähänastiset saavutukset. Mukaan on tullut arvoista parhain — ELÄMÄNKOKE-MUS.

Kuitenkin tältä naiselta puuttuu eräs sosiaalisen asteikon välttämätön edellytys, jos aikoo maailmalle. Kilpailunhalu puuttuu Riikalta kokonaan. Jos hänelle siitä sanoo, hän hymyilee salaperäisesti ja kävelee pois.

Hänelle riittää kilpailua kylliksi kilpailla itsensä kanssa.

Se on jalompaa kilpailua. TIE, TOTUUS — JA ELÄMÄ.

Tuo sorja nainen on opiskellut vaikka mitä, mutta baletti on rakkaus, ja kuka meistä voi sanoa, mitä se on, kun se on kivuliainta - rakkaus?

Riika haluaa vielä lavalle, muuten on selkäranka poissa. Sano koot lääkärit mitä haluavat.

Riika elää terveellisesti, kohtuullisesti, ehkä vähän askeettisestikin ulkopuolisen mielestä.

Hän voisi elää aivan toisin, mutta kaikki näyttämisen halu häneltä puuttuu, kuten sanottu.

Riika kulkee tietä, jossa ei nöyristellä, mutta ei myöskään talota. Hän on saanut koko elämänsä upeita tarjouksia monilta aloilta, joten kadehtijoita on riittänyt. Nämä hän on jättänyt kuopalleen mellastamaan.

YstävyYTEEN ja rakkauteen tuo nainen suhtautuu yhtä poikkeuksellisella antaumuksella. Mikään ei ole vähän, siksi sitä riittää niin harvoille.

Ne jotka ovat Riikan ystäviä, ovat sitä todella. Tuttavista hän ei niinkään perusta, vaikka jutteleekin mieluusti ihmisten kanssa. Riikan ajatustapa on: Tehköön kukin mitä lystää, kunhan ei loukkaa tai vahingoita.

Apuaan hän antaa mielellään, mutta alhaisuutta nähdessään Riikasta tulee tuntematon ja typeryydelle hän on aivan allerginen. ”Tuollahan ei ole mitään tekemistä tietämättömyyden kanssa”, Riika tapaa selventää.

Tuo mainittu typeryyS — se saa Riikan oksentamaan. Valtava sisäinen voima ja elämäkokemus, joka on muodostunut vähistä vuosista huolimatta, jää ikuiseksi arvoitukseksi lähim-

millekin ystäville ja omaisille. Se muodostaa myös kynnyksen toiselle sukupuolelle.

Kaikesta huolimatta hän kulkee itse valitsemaansa tietä — löytääkseen TYÖSSÄÄN JA ITSESSÄÄN PUHTAUDEN JA ELASTISEN VOIMAN. Tuo kaikki kyllä näkyy hänen töissään ja tekemisissään, ja ystävät, jotka näkevät syvemmälle, tietävät hänen löytävän tuon kaiken myös itsessään, jos hän ehtii. Niin — jos ehtii.

Sydän on ollut jo toista mieltä melkein kaikesta. Tuo viimeinen sydänkohtaus oli viedä mennessään.

- Vain Riika voi nousta tuollaisesta yksin, hän ei päästä kehtään lähelleen ollessaan huonona, muuta kuin minut. En kyllä ihmettele enää. Aina kun Riika yrittää luottaa, kaikki nilviäiset hyökkäävät. Keinoista ei tunnu olevan väliä, vihoittelee Riikan sydänystävä MARI SAARIMAA.

- Saattaa olla, että Riika on liian terävä tyyperyksille, joilla on gangsterin moraali ja marsun aivot, ja verisiteiltä Riika ei odota paljoa, lopettaa MARI.

- Mitähän kello mahtaa olla?

Riika yrittää kurrottautua katsomaan, mutta retkahtaa takaisin, yrittää uudelleen. On pakko päästä jaloilleen, muuten sydän pysähtyy lopullisesti. Nyt on enää siihenää ympärillä. Sekunnit ovat kalliita.

Riikan onnistuu päästä jaloilleen, pitää seinästä kiinni, hakata rintaansa kaikella sillä voimalla, minkä antaa vain kaksi mahdollisuutta. Tuntuu voimakas muljahdus. Riika putoaa takaisin sänkyyn.

On aamu.

Kukaan ei pysty sanomaan, mitä noina yön huuruisina tunteina on tapahtunut.

Minä taidan olla elossa, toteaa Riika ihmetellen. Oliko yö tajuttomuudesta jatkunut uupunut uni? Mitä lie? Riika herää kokonaan.

Koskee joka henkäyksellä, mutta hän päättää odottaa vielä vähän. Siitä sairaalasta, johon hän nyt joutuisi, on kauheita muistoja.

Riika on ihan hiljaa, ettei kuluisi energiaa.

Puolilta päivin tahto taintuu, ja hän saa jollain ihmeen konstilla vaatteet päälleen, ettei olisi kelteisillään. Mitä silläkin olisi väliä? Riika on Riika.

Arvokkuus, arvokkuus ja arvokkuus olivat kolme kuningatar Elisabetin suosittamaa naisen ominaisuutta.

Nuokin kyllä viedään tässä hötäkässä, ihan vain muina miehinä. Sen Riika tulee näkemään.

Vielä pinnistys, ambulanssi, ja ovi raolleen, että pääsevät sisään, jos taju lähtee.

Nyt on niin valmista. Miten pieneksi ihmisen maailma kutistuukaan — kahteen silmänräpäykseen?

Laukku on ollut eteisen nurkassa pakattuna jo viikkoja. Siinä ne nyt kyhjäyttävät eteisen nurkassa molemmat, vähemmän arvokkaina: tähtiballerina ja kaiken kokenut treenilaukku, tiiviisti toisiaan vasten painautuneina.

Riika hakee voimaa laukun elämäntäyteisistä retkistä.

Tuo on selvä symboli siitä, miten tarkoin hän luottaa enää vain omaan itseensä.

Eikä syyttä.

Riika aikoo pelastaa elämänsä vielä toistamiseen.

Hänelle selkisi aamulla, mikä mahdollisesti nyt voisi olla pääsyy siihen, että tähän oli tultu.

Sitä kun tulee munaskuitaan myöten tutuksi, lisättynä vielä sillä, mitä tiede ei vielä selitä. Muuten, lieneekö tuolla selittämällä väliä.

Selittelyjen aika on ohi.

Vihdoinkin ambulanssi!

Kaksi hoitajaa työntyy raollaan olevasta ovesta. Yrittävät aut-

taa pitkälleen, kun Riika yrittää pystyyn. Eläimethän käyttäytyvät noin. Riikassa on jotain ympäri ymmärtämätöntä.

- Ei, kyllä nyt haetaan parit, sanoo toinen, ja lähtevät juosten.

- Eivätkö ne koskaan tule?

- Meillä oli vaikeuksia saada parit kääntymään rapuissa, toinen valaisee viipymistä.

Laittamista, asettelua -.

- Onko kaikki ikkunat kiinni ja hella pois päältä? Riika huohottaa.

Vilkaisevat — mennään.

Hitaasti — Riika on pudota alamäessä, yrittää kampittaa vastaan, mutta ei onnistu. Hän lysähtää parien alapäähän.

Haitanneeko tuo, näyttävät kantajat ajattelevan.

Pihalla. O-HH!

Aukaisevat kaikki vaatteet talvipakkasessa, vaikka lievässä.

- Voisitteko, Riika pyytää, vetää minut suoraksi, olisi helpompaa?

- Sopii ihmetellä ihmisten järjenjuoksua, jos kohta se ei tässä tilassa kovin kummoinen ole itselläkään, miettii Riika.

- Olisi nyt somaa saada vielä keuhkokuume, koska on luultavaa, että se on jo pesäkkeissä ja kalium saattaa olla myös metsässä, jatkaa Riika pohtimistaan.

- Kunpa jaksaisi nauraa, Riika toivoo.

Saisi lisää aikaa, kun kaikki kestää niin kauan.

Sitten lähdetään lujaa.

Happinaamaria, läähätystä — siinä ollaan.

Antakaa jokin pussi kasvojen eteen, kehottaa Riika.

Vieressä istuva hoitaja alkaa penkoa jotain ihmettelevän tuokion jälkeen, ja löytää pullapussin.

- Tällainenko?

- Vaikka, Riika vastaa käheästi ja pyytää vielä vuorottelemaan happea ja pussia kasvojen edessä.

- Vähän helpottaa, mutta minä en tunne mitään raajojani enää, enkä kasvojani, vain leuka liikkuu, yrittää Riika. Kummaa tuo kotikasvatus!

- Hieroisitteko vähän? Riika pyytää.

Hän ymmärtää kuitenkin, kun nainen vain hädissään sivelee.

Hieronta auttaisi, sanoo Riika vielä puuroutuneesti. PANNIIKKIA EI SAA TULLA!

- Liikuta leukaa, että pysyt tajuissasi, komentaa Riika itsensä. Jokin ylimääräinen tieto kehottaa, muuten käy heikosti, ja Riika on samaa mieltä.

- Ajakaa lujempaa!

- Aja niin lujaa kuin uskallat, kehottaa Riikan vieressä istuva nainen kuljettajaa.

Hälytyspillin ääni auton sisällä sotkeutuu auton pillin ääneen.

- Mahdankohan minä selvitä? Nyt tuo käväisee Riikan mielessä, mitä ei saa tulla.

- Ei saa alistua!

P i m e ä —.

Jokin valkoinen juoksee, työntää naamarina kasvoille.

- Ai jaa —. Riika on taas mukana.

- Nopeasti joku pitämään kiinni tästä naamarista, joku autoritäärinen ääni komentaa. Painaa ikuisuuden tyhjää naamarina kasvoille ja alkaa jutella niitä näitä jollekin.

- Mistähän saisi voimaa? Kulkee harmaa tietoisuuden pilvi Riikan aivoissa.

- Minun on saatava ilmaa!

Riika kerää kaikki, mitä on olemassa, ja lainaa jotain olematontakin. Saa kiinni naamarin reunasta, riuhtaisee, kuuluu mäjähdyks jonnekin.

Tietymättömiin häipyy tuo naamarin pitelijäkin.

I l m a ! Riika vetäisee tukehtumaisillaan.

Sydänsairaalle ballerina Riika Mäelle alkaa kaikki olla loppuillaan. Kirja kertoo Riikan viimeisen sairaalamatkan vaiheista, kotiin-pääsystä ja viimeisestä unesta, jossa hän kohtaa rakastamiaan kirjailijoita ja filosofi-ja ja keskustelee heidän kanssaan. Syntyy erikoinen keskustelu erikoisessa paikassa. Unen päätteeksi Riika heikkenee ja siirtyy toiseen maailmaan - aivan kuten hänen rakastettunsaakin toisella puolella Suomea.

Heleena Keskinen on tehnyt elämäntyön-
sä kauneushoitolayrittäjänä ja viettää tällä

hetkellä eläkepäivi-
ään. Keskinen on ke-
rännyt kirjaan "Ydin
näkyvissä" aineistoa
25 vuotta ja on saa-
nut kirjan päähenki-
löt elävästi keskuste-
lemaan keskenään.

ISBN: 978-952-498-889-6

www.bod.fi

BODTM
Books on Demand